



Димитър Бежански  
Мечтите се сбъдват

Спомняте ли си, дами и господа? Това беше преди двайсет-трийсет години. Филмът е свършил, музиката е отзвучала, екранът е бял като съня на пеленаче... А ние седим вцепенени в салона. И въздишахме. Защото всичко това, което сме гледали допреди малко, не е истина. То става само на кино. То е една мечта, която в живота никога не се сбъдва.

Мечтите бяха два модела – американски и съветски.

В американския модел красиво и бедно момиче от Арканзас отива в Ню Йорк. Там то през деня шие илици в малка фабрика на Осмо авеню, а вечер ходи в склада на мистър Грегъри, където момчетата от квартала уреждат танци. Веднъж обаче момичето танцува с обаятелен джентълмен, който се оказва продуцент от Бродуей. Да се чудиш – какво търси той в склада на мистър Грегъри, но майната му! Те, продуцентите, са малко ексцентрици. По-важното е, че джентълменът от Бродуей се влюбва в красавицата от Арканзас. След две седмици тя вече е звезда от музикъла „Извади си револвера, Джо!“, а продуцентът е неин любящ съпруг. Двата са богати и щастливи. Край.

В съветския модел събитията се развиваха по коренно различен начин. Наденка – колхозна птичарка и лудетина, изобретява нов тип трансформатор за доилни апарати. Разбира се, веднага тича с чертежите при председателя на колхоза чичо Гриша. Чичо Гриша обаче отхвърля чертежите. Първо, защото колхозът е птицеколхоз и в кокошарника доилни апарати не трябва, и второ, защото чичо Гриша, по причина на войни, революции и борби с кулачеството не е имал време да ходи на училище. С други думи – не разбира много-много от изобретения председателят. Наденка си тръгва разплакана. На входа обаче я среща партийният секретар Иван Ефимович. „Я да погледна и аз чертежите!“ – казва той. Иван Ефимович също не е ходил на училище, но веднага разбира, че трансформаторът на Наденка е уникален. След две години Наденка завършва техникум и е избрана за делегат на поредния партиен конгрес. Когато се връща от конгреса, чичо Гриша доброволно ѝ отстъпва председателското място, а на сватбата ѝ с тракториста Ваня първия тост вдига Иван Ефимович. Той прочита и указа във вестник „Правда“, с който Наденка е удостоена с държавна премия. Край.

Така беше, дами и господа! Филмова мечта, която в живота никога не се сбъдва!

Сега обаче и времената, и филмите са други! Сега, слава Богу, вече няма защо да въздишахме облещени пред угасналия екран. Това, което става на кино, вече го има и в живота. Във филма се трепят мафиотски босове. В живота го има същото – застреляха Крушата и Крокодила, да

се готвят Слона и Портокалчето. Във филма скопяват одного с клещи. Е, на съседната улица пък колят одного с бичкия. Във филма крадат кола. Много важно! В нашата махала само на Пешо още не са му откраднали колата, ама причината е, че Пешо има Трабант и си го е качил на балкона. Във филма изнасилват ученичка на петнайсет години. А Коко Чифтетето пък изнасили сетера на комшийката Мара. На три години! (Не Мара, а сетерът.) Във филма обират банка и заминават за Аржентина. Едни наши момчета пък обраха държавата и заминаха за Виена. Изобщо каквото в киното, това и извън салона! Как да не сме щастливи, дами и господа! Вече няма неосъществими филмови мечти! Мечтите се сбъдват! Дори и да не искаме!

КРАЙ

© 2001 Димитър Бежански

Източник: <http://bezmonitor.com>

**Публикация:**

Димитър Бежански, „Търся французайка“, ISBN 954-715-099-5  
(с) Димитър Бежански, 2001, (с) Доньо Донеv, 2001, (с) ВСУ „Черноризец Храбър“ –  
Варна, 2001

Публикува се на <http://bezmonitor.com> с любезното съгласие на автора.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3025>]